SORIN CERIN

MOARTE

Editura PACO

SORIN CERIN

***

MOARTE

POEZII DE MEDITAȚIE

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CERIN, SORIN
Moarte / Sorin Cerin. - Bucureşti : Paco, 2015
ISBN 978-606-665-102-8

821.135.1-1

Tehnoredactare computerizată: Alexandru Achim

Coperta şi tiparul: George Savu

Tiparul a fost executat la **PACO Editură şi Tipografie**
str. Cristofor Columb nr.7 sector 1, Bucureşti
email: editurapaco@gmail.com

☎ *021 211 40 74*
0723 624 421

Editură & Tipografie
PACO S.R.L.

SORIN CERIN

MOARTE

POEZII DE MEDITAȚIE

Editură & Tipografie PACO S.R.L.

București, 2015

„Poezia de meditație pe care o scrie Sorin Cerin nu este o versificare de adevăruri filozofice, ci o împletire de revelații despre aceste adevăruri. Iar raportul dintre intensitatea acestor revelații și îndoiala din care sunt construite adevărurile este chiar piatra filozofală a acestei poezii. De altfel, secretul de a putea fixa fulgerul revelatiei este o problema la fel de subtilă ca și aceea a pastrării energiei solare din zilele calde în cele reci."

Ana Blandiana

CUPRINS

1. Verbe fără Substantive

Plouă cu cer peste grațiile Inimilor,
ce par a nu fi cunoscut niciodată,
sângele pasiunii sinucigaşilor de Clipe,
care huzuresc pe mesele pătate de mocirla Creației,
ale unui Destin corupt de Dumnezeu,
pentru a fi vulgar şi cinic,
cu sufletele care vor să se adape,
la crâşma Existenței,
unde se vinde venin din plin,
pentru a ucide,
ce a mai rămas din Verbele,
care nu au auzit de Substantive niciodată
pentru a înveşmânta,
Lumea de Apoi,
cu răceala privirii lor,
dureros de fierbinte,
atunci când contemplă,
o piatră funerară,
unde se pare,
că n-ar fi reprezentat,
pe Nimeni niciodată,
într-o Lume a Iluziei Vieții,
care de fapt nu există.

2. Cenuşa Religiei

Vâsle putrede de vise gata să se erupă,
rup lacul Existenței,
născând Trecutul.

Vijelii faraonice de Îndoieli,
opresc lava Vulcanilor Patimilor,
să mai erupă,
în suburbiile viciilor lor.

Fumuri de consolare,
dezgolesc esențele Adevărurilor Mincinoase,
ale bordelurilor de Promisiuni,
ce încă mai ard pe jarul Inocenței.
a cărei cenuşă a devenit Religie.

3. Biserică şi Creaţie

Dacă Dumnezeu n-ar mai fi Creator,
ar mai fi existat vreodată?

Greşeala devine perfecţiune şi Păcatul sfinţenie atunci când unica alternativă este Lumea.

Nu există onoare mai mare decât Moartea în această Existenţă a Iluziei Vieţii.

Fiecare altar îşi are adulatorii lui precum fiecare biserică cărămizile făuririi ei de către Creaţie.

4. Pretențiile Absurdului

Meditații ale nonsensului Existenței,
vor să se scuture de coama Cunoaşterii,
leoaică fioroasă la căpătâiul muribund al Conştiinței,
care ne lipseşte din ce în ce mai mult.

Falnice jgheaburi de iertări,
se întind de-a lungul şi de-a latul,
Ținutului Mizeriilor Umane,
deşert pustiit de necuvința averilor de vise,
ce nu puteau să împlinească vreodată,
pretențiile Absurdului,
de a fi victorioase,
în fața Morții,
pentru care există Viața,
cu trup şi suflet,
incendiat de Iluzie.

5. Meduzele razelor

Meduzele razelor de nelinişti,
se ascund în spatele perdelelor de zâmbete,
ale norilor de plumb,
ce sparg ferestrele deschise ale sufletelor,
ştiind că cioburile aduc noroc,
Cerului Cuvintelor,
ce trebuiau spuse demult,
unui Dumnezeu,
care aşteaptă de o veşnicie,
să-şi înțeleagă propria Creație,
scrutând văzduhul,
înțelesurilor şi neînțelesurilor,
dintre Binele şi Răul,
de a exista,
al acestei Lumi.

6. Enoriaşi grăbiţi

Cerceii Credinţei,
 par că nu mai au urechi care să audă,
slujbele Iubirii,
din amvonul princiar,
care se năruie la fiecare sărut,
al ploilor de foc,
cu cerul sufletelor incendiate,
în Deşertăciunea aspiraţiilor.

Enoriaşi grăbiţi de înţelesuri,
vor să-şi spele,
 cât mai repede visele,
 pe mâinile lor murdărite,
de sângele clocotitor al dorinţelor ascunse.

7. Viza Lui Dumnezeu

Paşii ploilor de Sensuri,
se ascund după fustele lungi,
ale copacilor de Înțelesuri,
tăiate până la rădăcinile,
Adevărului Absolut,
care pare a nu mai avea seva,
dătătoare de noi anotimpuri,
ale Cunoaşterii.

Doar greierii meschini ai Politicilor,
au rămas să propună noi amendamente,
legilor spirituale,
privind tăierea pădurilor de Clipe,
din sânul Eternității,
unei națiuni cu nume de Iubire,
la care a cerut viză până şi Dumnezeu,
dar cu regret I-a fost respinsă.

8. Diavolul Adevărului

Lasă-mi rădăcinile Creației,
să-mi crească în locul Religiilor rebele,
din demonstrațiile de forță,
ale Bisericilor,
ce-mi îngenunchează Destinul.

Arme ruginite de Regrete,
lovesc încă în Dumnezeul Patimilor,
care şi-a ascuns barba rasă de Necinste,
în pirostriile Căsătoriei,
cu Diavolul Adevărului Absolut,
al Existenței,
ce nu mai doreşte să dea interviuri,
Nimănui,
după ce a fost aleasă de Moarte,
Regina Iluziei Vieții.

9. Patimi Ieftine

Câte Revanşe să fi clădit Dumnezeu,
Catedralelor de Inimi,
ce-şi bat Clipele la fiecare ceas,
istovit şi alergat,
de Lume.

Să fi existat Patimi atât de ieftine,
încât să se fi vândut pentru un sărut,
al Existenței cu Natura Umană?

10. Bonele Inocenței

Câte Revanşe să fi aprins Dumnezeu,
încât ar fi acceptat să aprindă,
Coşul de Gunoi al Naturii Umane,
tocmai de Revelionul Speranțelor,
ale căror cenuşi erau duse demult,
spre Cerurile unor Cuvinte,
pline de Norii Deznădejdii,
al căror plumb,
cădea mai greu decât niciodată,
în ploile de foc ale Sufletelor.

Crematorii de Vise,
plutesc în aerul Promisiunilor Deşarte,
angajate de Adevăr,
drept Bone ale Inocenței.

11. Vicisitudini

Cred în Destin,
 mai mult decât în Mirarea,
 de a fi Devenirea Existenței.

Mă rup de funia Iluziei,
fiindcă nu accept să mă spânzur de Clipele,
pe care nu le-am înțeles vreodată.

Toate vicisitudinile Vieții,
sunt simple roți,
 ale mecanismului devorator de noi înşine,
denumit Moarte.

12. Moarte şi Clipe

Retrăiesc Armonia unui Univers,
al cărui Înțeles constă în Moarte.

Paşii risipiți ai Clipelor,
se ascund în mormanul de Simțiri,
al căror Sens este tot Moartea.

Doar Fericirea se mai ascunde pe la colțurile Vieții,
crezând că poate fi împlinită fără de Moarte,
înşelându-se amar,
atunci când priveşte Universul unei Existențe,
pentru care Adevărul Absolut este Moartea.

13. Simțirea Morții

Cine sunt în Simțirea Morții?

Poate un Prinț al Patimilor ,
renăscut din Privirea unei Vieți Amare,
aruncate de către Destin,
pe Genunchii unor coji de Nucă,
ai unei Existențe ce nu mai vrea,
Lumea de Apoi,
fără de tăria,
Iubirii.

Poate un ghiocel al unei Primăveri,
care nu-şi poate înțelege,
mugurii Adevărului Absolut,
din care s-a întrupat Moartea,
Amintirii tale.

14. Roți de Ore

Răvaşe de jar,
ard Viitorul,
dorințe aprinse,
luminează Cerurile Morții,
adânc în Inimi.

Lovituri de bici,
cântă norii privirilor,
fulgerătoare,
la masa Norocului,
căzut din balansoarul,
lunii de miere a Iluziei Vieții.

Roți de Ore,
se învârt pe spatele Aşteptării,
înghețate şi strivite,
de indiferența unui Timp,
ca de fiecare dată,
al Nimănui.

15. Văzduhuri brodate

Radicalii liberi de Concepte,
au devenit constructori de Morale,
la preț de speculă,
pe fruntea Societății de Consum,
Iluzii ale Vieții.

Peroane rătăcite,
îşi mai caută şi azi trenurile viselor,
pe care să alerge neînfricate,
spre Moarte.

Lăzi de sentimente,
gata oricând să fie date drept zestre,
stau abătute şi însingurate,
în fața Gării Pustiului,
crezând că vor fi luate de vreun Vânt,
fie chiar şi o mică Boare,
şi duse sus,
în Văzduhurile brodate cu plăceri,
ale Destinelor.

16. La Butoniera Cuvântului

La Moara Regăsirii,
 încă se mai macină,
 cheresteaua Întrebărilor,
desprinse din tulpine falnice,
 ale arborilor tăiați ai Cunoaşterii,
pentru a fi folosită,
 drept culcuş moale,
în sicriul Iubirii,
care a părăsit Taverna Gândurilor,
plătind unul dintre cele mai mari prețuri,
pentru a se ascunde,
 într-o Lacrimă a Uitării,
din cimitirul Aspirațiilor,
 încorsetat cu țepii unor trandafiri,
la Butoniera Cuvântului,
mereu închisă,
şi fără un program de audiențe,
afişat stângaci,
în vitrina ochilor,
ca mai înainte.

17. O cărămidă de Adevăr

Cât de elastică,
 să fi fost Despărțirea de Dumnezeu,
încât a ajuns,
 să se întindă până la Strada Deznădejdii,
colț cu Deşertăciunii,
a toate câte sunt şi vor mai fi?

Cum să mai reparăm podul Fericirii,
când e păzit cu străşnicie de Păcatul Originar,
ce ucide orice Clipă,
 care aduce o cărămidă de Adevăr,
 ca să-l construiască?

18. STRIGĂT DE AJUTOR

Muşcatele îşi muşcă Remuşcările,
de a fi expuse în ferestrele Privirilor,
sparte de câte o Întrebare,
cu nume de Iubire,
ce vine din neant şi pare a Nimănui,
spre a fi răscolită,
de răspunsul cu nume de Moarte.

Îngerii Viselor,
sparg Zidurile Sfinţeniei,
din catedralele dezmoştenite,
de un Dumnezeu al Urii,
spre a se reuni în tăriile,
cu multe grade alcoolice,
ale Cerurilor din Patimi,
special create,
ca să nu fie înţelese niciodată,
indiferent cine strigă surd,
după Ajutor.

19. Deşert de Speranţe

Urme arse de zăpezile gândurilor,
stau înşirate la Masa Morţii,
unde mănâncă adeseori Timpul,
Oamenii de Zăpadă topiţi după reţeta de fiţe,
a Societăţii de Consum,
Vieţi.

Acari dezmoşteniţi de Soartă,
îşi trag pe sfoară Greşelile iuţi,
înşirând-le cu măiestrie,
gândind la ciorba socială,
pentru a fi puse la uscat,
în Apa tot mai secată a Împlinirii,
ce a devenit,
Deşert de Speranţe.

20. Ştiinţă şi Religie

Oare cum ar fi arătat,
pălmile Conştiinţei Umane,
fără Piroanele ruginite pe crucea Întrebărilor?

Ce ar mai fi scurs sângele Istoriei,
din Lacrima unei Religii?

În ce sertare de Pasiuni,
ar mai fi cotrobăit,
corăbiile Moralei,
oceanele Fiinţei,
dacă ţărmurile Răspunsurilor,
nu ar fi fost în Ştiinţă?

21. Sărăcie de Emoții

Insectele rătăcirilor scurmă țărâna Privirii,
bolnave de verighetele pierdute,
ale trecătoarelor Întâlniri.

Copitele gândurilor apasă greoi Ziua gârbovită,
alergând spre Neînțelesul rege al Banului.

Sărăcie de Emoții la piața sfaturilor goale,
de orice Sensuri cu privire la Ploia de Foc,
a Iubirii.

22. Genunchii Speranțelor

Ghilimele ieftine încolăcesc Adevărul,
pus de Zâmbetele false,
la colțurile unei guri a Deşertăciunii.

Petale ofilite de Clipe,
sunt presărate pe catafalcul Ignoranței,
care se îndreaptă încet dar sigur,
spre cimitirul Iubirii.

Zodii rănite mustesc de Moarte,
în genunchii Speranțelor unei Revederi.

23. Coşmarul Dorului

Boare de vis,
lacomă să mănânce flori,
din gheața Sentimentelor,
aleargă sprințară,
spre văzduhul unei inimi,
ce pare a fi a Nimănui.

Acoperişul Temerilor,
a ajuns să fie sprijinit,
de zidurile grele şi mucegăite,
ale Amintirilor,
ce ning amenințătoare,
spre cântatul unui cocoş al Dezamăgirii,
dintr-o dimineață,
hărțuită de un Coşmar nebun şi sadic,
al Dorului,
hăituit de Moarte.

24. Amanta Timpului

Repetiții reci şi vulgare de Clipe,
ce-şi irosesc rosturile Aşteptărilor deşarte,
în bordelurile unor Speranțe,
mai desfrânate decât Timpul,
ce doarme numai alături de amanta sa,
Moarte.

Clovni supuşi Plăcerilor ,
poleite cu izul urât mirositor,
al descompunerii cărnii,
unor Zile atrofiate,
fac iarăşi tumbe în jurul,
Destinului,
crezând că vor primi,
şi de data aceasta,
Mântuirea Deşertăciunii.

25. Scânteia Focului Sacru

Țărâna Răsăritului,
 a devenit noroi peste zi,
udată din plin,
 de Lacrimile nesupuse ale Iubirii,
ce-şi doreşte cât mai multă Viață,
care să o hrănească,
 la Taverna fără Nume,
a Spiritualității,
din cimitirul ros de remuşcările,
 Anotimpului unui Surâs,
straniu şi secat de orice Cumpănă,
care îi mai ținea cândva de urât,
la fântâna Iluziei Vieții,
pierdută de către,
 Scânteia Focului Sacru al Genialității,
în Moarte.

26. Crematoriile Viselor

Cenuşa Cuvintelor,
 puse pe Jarul Adevărului Absolut,
este aruncată la întâmplare,
 pe aleile Istoriilor de Întâlniri,
stabilite de comun acord,
între Moarte şi Destin.

Crematoriile Viselor,
 încă funcționează cu orar prelungit,
 la tălpile unor Iubiri,
ce n-au nici măcar banii,
 necesari Pompelor Funebre,
pentru a înmormânta Trecuturi.

27. O Clipă de hrană

Turme de Adevăruri,
 se reîntorc,
 la poalele Munților de Iluzii ale Vieții,
mai costelive,
 decât în Primăvara unei Aspirații,
când au crezut că vor învinge,
 înălțimile gârbovite de Gânduri,
ale Cerurilor din Cuvintele,
 care şi-au dorit Nemurirea,
ajunse şi ele neputincioase,
 la Poarta Morții,
pentru a cere o Clipă de hrană,
doar atât şi nimic mai mult,
cu care să-şi mai potolească foamea,
de identitate.

28. Oraşul Măcelarilor de Vise

E sărbătoare în oraşul Măcelarilor de Vise,
pe majoritatea pleoapelor,
sunt arborate drapelele Resentimentelor.

Flaşnetari dizgraţioşi de Anunţuri,
intonează imnul Adevărului Olog,
la picioarele de lemn ale căruia,
se închină mulţimile de Reproşuri.

Umbrele colorate de patimi,
sunt purtate de majoretele Vremurilor,
spre a fi învârtite pe feţele isterice ale Clipelor,
ce nu pot înţelege,
nici în ruptul capului năruit de pod al orgiilor politice,
cum de-au reuşit să treacă şi de data asta,
râul Morţii pentru a reveni la Iluzia Vieţii,
la fel de tefere şi nevătămate.

29. Oglinda Facerii Lumii

Rictus amar de stele căzătoare,
în privirea pierdută la zarurile Creației,
de un Dumnezeu,
care şi-a spart Oglinda Facerii Lumii,
în capul însângerat al Păcatului Originar,
vrând să se spele cu Mâinile Morții,
de tot şi de toate,
rănindu-se din neatenție,
în cioburile rămase pe la colțurile Universului,
născând astfel Iluzia Vieții,
pe care o priveşte,
ca o mare creatoare,
de Biserici cu genunchii roşi,
de mătreața Timpului,
care ninge cu disperare,
troienind nesfârşitele rugăciuni.

30. NETRECUTUL

Universul Creației,
 își croșetează,
 rochiile de stele ale Cunoașterii,
împletind,
 fraze și verbe,
 alese din piața de vechituri ale Eternității,
care n-a înțeles niciodată,
 Sensul Viitorului,
într-un spațiu,
 fără de Început sau Sfârșit,
unde nici unul nu poartă,
 Gluga Călugăriei Nemerniciei și Nimicniciei,
cum face de exemplu Nemurirea,
la Mănăstirea Sfințeniei Iubirii,
unde doar Netrecutul,
 poate trece râul Morții.

31. Tainele Morții

Cirezi de patimi,
 sparg padocurile costelive ale Moralei,
alergând haotic,
 către Revoluțiile Inimilor,
conservatoare sau democrate,
 toate strigă într-un cor al Existenței,
lozinci putrede,
 năclăite de unele Clipe prostituate,
ce vor semnarea unui acord,
 cu Sângele Indiferent,
care le promite,
 Amor Carnal,
cât mai venal,
la porțile mereu deschise,
 ale Cimitirelor de Iubiri,
ascunse în Tainele Morții.

32. O PORȚIE PE CINSTE

Fluturii Iubirii,
 sunt striviți de stomacurile fermecate,
 ale Zânelor Prostituate Amazoane,
pentru a deveni plăceri carnale,
livrate fără întrerupere,
 la Abatorul Târgului de Drepturi şi Libertăți Meschine,
unde fiecare cetățean al planetei Suferință,
primeşte rația de Moarte,
în cele mai variate produse,
mezeluri accidentale,
cotlete canceroase,
şi de ce nu,
o porție pe cinste din Şunca Nesăbuinței,
luată din dosul unei Clipe de Coşmar.

33. ȚÎNȚARI HABOTNICI

Furcile Caudine ale Religiilor,
au fost închise în Cutia Pandorei,
de unde mai fac şi azi prozelitism,
cu Patimile şi Bordelurile Cunoaşterii.

Țânțari habotnici de Momente,
ce vor să schimbe,
fața nespălată şi nefardată a Lumii,
zumzăie neîncetat la piciorul de lemn al Morții,
amenințând că-l vor înțepa.

Popoare ce ară de milenii oceanul Minciunii,
sunt disperate să-şi potolească setea,
cu Fericire.

34. Masa Tăcerii

Şoimi spasmodici de Regrete,
vor să vâneze Iertări,
în pădurea virgină a Viitorului,
unde este îmbălsămată Fericirea.

Tractoare cernite de Remuşcări,
ară ogoarele Suferinței,
pentru a pune recolta Idealurilor,
pe Masa Tăcerii,
la capătul căreia,
aşteaptă Moartea.

35. Greieri vagabonzi

Cerceii pierduți ai Desfrăului,
au fost aflați de Moarte,
spre a fi puşi,
la urechile surde ale Destinului.

Greierii vagabonzi ai Certitudinilor,
prea răguşiți pentru Sonata Iubirii,
caută disperați la Mica Publicitate a Viselor,
scenă pentru concertul enigmatic al Deşertăciunii,
ce va fi finanțat de Iluzia Vieții,
pentru ziua onomastică,
al unui Adevăr al Non - Sensului Existenței.

36. Păcat şi Blestem

Creații desfrânate,
biciuesc calapodul Sacralității.

Luceferi cinici,
ard Lumina Divină a Universului de pomană,
pe frunțile ridate de fluviile răscumpărării,
unor Religii,
ce se vor mai mântuitoare,
decât însuşi Moartea.

Gheare avide de putere,
înjunghie sufletele unei Existențe a Nimănui.

Justiții Divine,
ce au balanțele stricate,
încă de la înființarea Lumii ca Păcat şi Blestem,
judecă interesele meschine,
ale Banilor ca fiind unicul lor Dumnezeu,
atât de departe de chipul şi asemănarea noastră,
încât nu este de găsit niciodată,
alături de Străinul din noi.

37. Deşertăciune şi Non - Sens

Gheaţa de netrecut a Remuşcărilor,
se topeşte,
prin Focul Sacru al Greşelii,
unei Creaţii a Păcatului Originar,
în roua Nopţilor,
ce nu pot să doarmă,
de strălucirea oarbă,
a unui Dumnezeu al Regretelor,
care cad odată,
cu stelele căzătoare ale Vieţilor,
pe bolta Cimitirului de Iluzii ale Vieţii,
unde Non-Sensul devine Rege,
iar Deşertăciunea, regina lui,
ce conduc cu mână de fier,
toate regulile,
prin care Sufletele sunt livrate Morţii,
drept hrană spirituală,
neştiind niciodată,
de ce aceasta nu doreşte,
Adevărul Absolut al Sensului Existenţei,
sau poate că ceea ce vedem,
ca Deşertăciune şi Non – Sens,
într-o altă realitate transcedentală,
este cu totul altceva ?

38. Obligatoriu Moarte

Moartea este cărămida fără de care Viața ar fi o simplă boare de vânt a Uitării de care Creația s-ar fi lipsit.

Sacralitatea se datorează mai mult Morții decât Vieții, devenind un chip al Lumii de Apoi.

Un Destin fără de Moarte nu ar fi nici măcar nemuritor,

Nemurirea pentru a ființa, trebuie obligatoriu să calce pe Eternitatea Morții.

39. Farmecul Existenței

Orice pas făcut în Viață se numeşte Sens,
pe când în Moarte Contrasens?

Dar când cele două se intersectează,
nu se naşte scânteia strălucitoare a Luminii Divine,
care desluşeşte,
încotro îl putem găsi pe Adevăratul Dumnezeu,
ascuns în fiecare dintre noi,
ca să-I simțim măreția,
prin care poate Iubi absolutul Lumii,
pe care încă nu o putem înțelege,
sau vedea,
fiind cu totul alta,
o Lume a Strălucirii,
dată nouă ca să luminăm,
Farmecul Existenței,
ce pare că a îmbătrânit,
de când ne tot aşteaptă,
să o descoperim,
în labirinturile întrebărilor,
fără de răspunsuri.

40. Fantasme isterice

Cetăți de verbe nu pot accepta Sensurile,
unei Realități a Sacrificiului.

Codri de foamete se întind peste întreg Deşertul de
Simțiri ai Existenței.

Zori fără Lumină prevestesc Armaghedonul Îndoielilor
la masa Regatului Nefericit al Banului.

Berze ce nu mai aduc copii, răscolesc sângele codificat a
fi închisoarea Trupului.

Fantasme isterice de Vorbe Goale,
revoltă Dantelele de Piatră ale Adevărului,
ce vor să fie reaşezate,
pe masa Năzuințelor unor Fraze,
ce-şi pun coatele pompoase pe ele,
fărâmițându-le.

41. Faleza Tragediei Ființei

Gheața de cleştar a Scrisorii,
începe să se mai topească sub patinele Gândurilor,
ce fac adevărate salturi maiestuoase,
în Pălmile Viselor,
ce-ar vrea să cuprindă,
fiecare bătaie de Sfințenie,
a inimii de Lumină Divină,
aprinsă în Străinul din Noi,
de vulcanul nestins al Meandrelor,
ce erupe cu noi fraze,
de care ne ferim,
să nu ne lovească mortal,
pe Faleza Tragediei Ființei,
unde ne îmbrăcăm,
cu alte Clipe,
decât cele pe care ar fi trebuit să le purtăm,
în astfel de Momente.

42. Colţii Anilor

Când Dumnezeu îţi oferă un dar se numeşte Noroc, chiar dacă acesta este Moarte.

Să fie Fericirea cea care a împărţit anii Vieţii în Clipe?

Aş dărui toate florile Viselor unui singur Zâmbet care să înţeleagă Sensul Amăgirii.

De ce Credinţa împarte Iubirea în Pace şi Război?

Ce s-ar face Soarta fără colţii Anilor puşi să o macine?

43. Lăcomii nebune şi meschine

Macaralele de Certitudini,
ridică Angoasele Societății de Consum,
la înălțimea de unde pot deveni paravanul Patimilor,
țintuite pe patul Răzbunării,
de o cumplită boală a înstrăinării de sine,
ce pare că ar fi lăsat-o Păcatul Originar,
al unei Creații şchioape,
care a scos din tolba belşugului de chinuri,
şi ierarhia socială.

Lăcomii nebune şi meschine,
seacă până şi Apa Vieții,
crezând că nu le va fi de ajuns,
la Porțile Justițiare ale Morții,
unde însetate vor bântui Existența.

44. Ciolan

Mirajul câinilor este ciolanul,
care poate fi muşcat,
 indiferent de natura Sufletului,
 care l-a avut în trupul propriilor sale Clipe.

De aceea s-au construit parlamente,
unde tăierea sau împărțirea ciolanului,
a devenit dintr-o treabă de rutină,
cândva, în ruină,
una socială,
la fel de banală,
precum este Moartea,
într-o Lume huiduită c-ar aparține,
prea mult Dreptății,
Libertății şi Egalității,
ucise mai demult decât Vremea Vremurilor,
de Fericirea unora.

45. Funie

Un Lanț de Interese,
care nu-şi înțelege pe deplin verigile,
este o simplă funie,
bună de spânzurat Idealuri.

Opoziția este sarea cu care se asezonează Suferința,
după gustul şi mirosul, uzurpatorilor.

Nu căuta niciodată Dreptatea în Justiție,
fiindcă aceasta este omenească şi nu divină.

46. SARE AMARĂ

Pleoapele Absurdului,
 lasă larg deschişi ochii Fărădelegilor,
ajunse la mare cinste,
în puroiul social al Libertății,
orbită de toate posibilitățile,
mai ales aceia de a alerga după Lăcomie.

Sarea amară a Existenței,
cade în valurile Vanităților,
peste flăcările Rostului unui Sens,
care incendiază Vieți,
oferindu-le proaspăt gătite,
Morții.

47. Heruvimi trişti

Decor de natură moartă cu clovn,
rădăcini desțelenite,
vândute străinătăților pe nimic,
fumuri umile ascund cenuşile Păcatelor,
ce-asupresc Cinstea,
cu vanitățile lor,
într-o Societate de Consum Moarte,
care speră într-o Nemurire a Ticăloşiei,
încât s-a ajuns,
să-i fure până şi Existenței,
menirea de a făuri Destin.

Heruvimi trişti şi patrioți în ale dumnezeirii,
sunt dați afară de pe murii,
Catedralelor Istovitoare de Mătănii,
de către mucegaiul sfânt al unei Credințe,
a Nimănui,
care se roagă la fiecare ploaie foc a sufletelor,
să nu le inunde Morala,
ce-abia mai respiră,
la căpătâiul rece al Adevărului Minciunii.

48. Normalitate

Trepți ce n-au cunoscut niciodată,
Paşii grei ai Împlinirii,
sleiți de Adevăr şi gârboviți de Clipe,
asupresc orizonturile apuse,
cu noi înălțimi ale vitrinelor sparte,
de Visele,
ce nu vor atinge niciodată,
frunțile abătute şi cărunte,
ale Munților de Iluzii ale Vieții,
cu pana lor de nea otrăvită,
care se înmoaie mereu,
în Deşertăciune,
pentru a scrie Epistola Existenței,
în brațele unui Timp,
din ce în ce mai îngrozit şi mai înstrăinat,
de Cocoşul cu gâtul tăiat,
care dă trezirea Dimineții unor Coşmaruri,
ce urmează a fi trăite,
într-o Lume unde nebunia este Normalitate.

49. Zi după Zi

Mlădițe de Istorii,
care ar fi putut deveni,
mult mai promițătoare pentru Omenire,
şi pentru Devenire întru Adevărul Absolut,
Ființă, Sfințenie şi Mântuire,
veştejesc sub nasul cârn,
fără miros al unui Dumnezeu,
căruia I se pare normal,
ca Banul lipsit şi el de simțul olfactiv,
să conducă Lumea.

Ne hrănim o viață cu Clipele putrezite,
din Mânăstirile de Pasiuni,
pline de Puroiul Existențial al Înstrăinării,
ce n-a fost niciodată capabil,
să ne spună adevărata poveste,
a Minciunii la care ne închinăm Naşterea,
pentru a putea muri,
câte puțin,
Zi după Zi,
până când ne va muri Moartea,
prin deces.

50. La mâna a doua

Retorici de plumb,
construiesc obuze existențiale,
la Amvonul Onoarei,
de a fi unsul unui Dumnezeu al Deşertăciunii,
pe frontul fără nume,
al Societății de Consum.

Publicitățile vulgare,
vând Vise însângerate,
decapitate,
înjosind Ființa,
ce respiră din belşug,
aerul ozonat al Morții,
pentru a fi mumificată cât mai perfect,
în malaxorul intereselor meschine,
unde fiecare are un preț,
la mâna a doua,
pentru a putea fi cumpărat,
cât mai ieftin,
de Moarte.

51. Arcuşuri risipite

Altare sadice de dorințe ascunse,
aprind cerul verighetelor însingurate,
de fulgerele Existenței,
viitorilor nenăscuți,
ce nu vor mai cunoaşte niciodată,
Lumea Avorturilor.

Arcuşuri risipite spre Nicăieri,
încă îşi mai amintesc de concertele Destinului,
date în onoarea Fericirii,
ce-au ajuns îngropate demult,
în cimitirele pustii ale Non-Sensului Existenței,
din Catedrala Morții,
unde unicul enoriaş este Eternitatea.

52. Clipe Sociale

Țărmuri fără nume,
roiesc în jurul Maternităților,
dorind să încătuşeze Eternitatea,
de unde vin nenăscuții viitoarelor Vorbe Goale.

Uraganele mişcărilor de Clipe Sociale,
mătură Inerția Momentului,
risipind tot ce a strâns Iluzia Vieții,
mai de preț până acum,
Deşertăciunea,
în locul căreia Moartea,
a introdus sistemul de autoservire,
cu cele mai la modă Cimitire de Cuvinte,
unde numărului Viselor care s-au sinucis,
a devenit şi mai mare,
la tălpile Adevărului Absolut.

53. Bon de plată

Poduri de Vene ale Dezamăgirii,
întinse pe splaiurile trupului Speranței,
depăşesc calamitățile zornăitoare ale Banilor,
din paginile rupte de către Destin,
Vieții,
drept bon de plată,
pentru toate vicistitudinile Lumii,
la Crâşma Non- Sensului unei Existențe,
care deşi a plătit cu vârf şi îndesat,
onoarea de a fi stăpâna Timpului,
tot a fost înşelată de către Moarte,
cu câteva Clipe de Eternitate,
puse în buzunarul fără fund,
al Suferinței.

54. Foamea de Ani

Zorii de Cumetrii cu Vremurile,
se topesc în şanţurile ridurilor,
ce nu mai au nimic de declarat,
Norocului,
surghiunit a fi premeditat,
de către Dumnezeu,
spre a câştiga doar cine trebuie,
la Loteria Absurdului Existenţei,
unde Durerea,
a fost pusă în posesie,
să deţină până şi Eternitatea,
lozului câştigător al Veninului,
unei Clipe,
ce nu se lasă dusă,
din lacrimile celor mulţi,
care şi-ar dori şi ei,
o singură Stea de Fericire a lor,
din infinitele de Galaxii,
căzute de pe Cerul Adevărului Absolut,
alungat mai demult decât Timpul,
în iadul Simţămintelor,
fiindcă corectitudinea nu ar fi fost corectă,
pentru un pumn de Viaţă,
dat Morţii ca să-şi astâmpere,
Foamea de Ani.

55. Timorat

Desluşitul a devenit,
ţărână şi noroi al Iluziei Vieţii,
pe când Cunoaşterea,
un abur ce-ntregeşte Ceaţa Mântuirii,
de noi înşine.

Adevărul se ascunde timorat,
de Dumnezeul unei Creaţii,
a Interesului meschin de a folosi Lumea,
drept momeală a Fărădelegii,
ce-I spală şi azi Oglinda Chipului,
cu Întâmplările Unic Întâmplătoare,
din fantasmagoriile bolnăvicioase,
ale unui obsedat sexual narcisist,
care-şi naşte Religii,
după chipul şi asemănarea Sa,
unde pacea este mereu un Război,
întreţinut de Focul Sacru ce arde în sângele,
care nu a clocotit niciodată pentru propriul Sine,
încătuşat şi omis,
de la masa unde se impart bucatele,
adevărate,
ale aşa zisei iubiri Dumnezeieşti.

56. Lacăt de Vise

Nu sunt venin de Amintire,
fiindcă toate podurile dorului,
duc către zodia Morții mele.

Nici stea căzătoare de Amurg,
când urmele Reveriilor,
se vor desfăta cu Lumina Divină a Poeziei,
unei gene de Iubire,
pensată peste privirea unei Clipe,
în eternitatea căreia voi fi,
Creator,
spre a fi pusă la sânul,
Adevărului Absolut,
spre a-mi aduce Noroc,
în Moartea de mine însămi.

Sunt Lacăt de Vise,
pentru Speranțele altei Lumi,
unde voi privi Frumusețea şi Fericirea,
pe care mulți dintre voi nu o văd,
acum şi aici în jurul,
acestei Vremi a Vremurilor,
unde vă voi însoți,
spre a nu deveni Eşec,
la tălpile neînțelese,
ale unui Dumnezeu meschin.

57. Târguri de sfârşit de Lume

Muguri de otravă,
 cresc pe spatele Ibovnicei Adevărului,
strecurată prin sita Iluziei Vieții în Moarte,
pentru a înflori drept Eternitate,
ucigând fiecare Iubire,
 pentru a fi înlocuită,
cu zidurile reci,
igrasioase şi impersonale,
ale Bordelurilor de Vise,
care ning,
cu plăcerile carnale,
 ale Abatoarelor de Clipe,
în târgurile,
 de sfârşit de Lume ale Creației.

58. Câine şchiop

Câine şchiop de Zile,
cu pălăria Destinului trasă peste capul lovit,
de pietrele Hranei,
traversez strada descompusă a cimitirelor de Muşcate,
care par a nu mai muşca de o veşnicie,
glastrele sparte ale Norocului,
incinerat la ceas de Soartă,
în colivia închisă a Viitorului,
pentru că-i datora acestuia,
derizoria sumă de Speranţe,
pe care le-ar fi cheltuit nesăbuit,
la caruselul unor Adevăruri ale Durerii,
care se dădeau drept fete mari ale Fericirii,
în oraşul murdar şi aprins de Ploile de Foc,
ale invidiei, mâniei şi prostiei,
ce-aduceau o atmosferă lacustră,
de crematoriu al Împlinirilor,
revanşarde,
prin care pluteam,
înecându-mă încetul cu încetul.

59. Tăcerea şi Singurătatea

Țepii veninului Mahalalei,
au devenit ocrotiți de legea prostituată cu normă
întreagă la Bordelul sărăciei,
de pe aleea unor priviri obscene,
ce folosesc monedele macabre ale cimitirelor de Clipe,
pentru a plăti Destinul,
proprietar al stabilimentului Morții de Sine.

Doar câte o copită de armăsar al Dezolării,
mai sparge Tăcerea şi Singurătatea de cremene,
până când Amurgul răzvrătit,
vine şi le loveşte una de alta,
scoțând scântei,
care dau să aprindă stelele Nopții,
din sufletele pierdute la jocurile de noroc,
ale unei Creații,
ce pare a Nimănui.

60. ADEVĂR OBEZ

Tulpini de viruşi vând boli la preţ de speculă,
în târgul uitat al Depravării.

Năframe joviale vor să te convingă,
că înfăşoară capete de Cer ale Libertăţii,
care au avut cândva propriile Gânduri,
amanetate acum de către necruţătorul Timp,
atât de avar,
încât nu ar da o Clipă,
fără suprapreţ,
Adevărului obez,
ce mai cerşeşte măcar o singură Minciună,
pe care o prăjeşte după reţeta Destinului,
lăsând în urmă,
binefăcătoarea Moarte.

61. Unicul Sens

Nu Viața aruncă zarurile Morții ci invers.

Toate durerile sau bucuriile naşterii Simțămintelor,
 din această Lume a Deşertăciunii,
 nu valorează nici cât o fărâmă de Moment,
 furat Eternității,
față de sufletul adevăratei Iubiri,
unicul Sens,
 pentru care ştim că existăm,
pribegi,
 în praful unui drum,
 ce adesea pare al Nimănui,
dar care va deveni trecutul nostru,
de firul căruia,
 ne vom spânzura toate Clipele,
 care şi-au pierdut,
 virginitatea Eternității,
evitându-le în nebunia,
 plină de frenezie a Existenței,
pentru a realiza la urmă,
 cât nesfârşit am pierdut.

62. Riduri

Şanţuri adânci săpate în ridurile unor Trăiri,
duc ce a mai rămas,
din Apa Secată şi Uscată a Vieţii,
crezând că vor reînvia,
Clipa,
care a rămas doar o istorie,
ştiută de cele mai bătrâne Iluzii ale Vieţii,
ce evită să o destăinue noilor Deşertăciuni,
duse la vale de puhoaiele de Patimi,
în cu totul alte riduri,
ce vor fi sărutate,
de buzele Cuvintelor îngheţate,
din ce în ce mai străine,
crezând că asta înseamnă cu adevărat,
Iubire.

63. Ochii Cerului

Ce poate fi material în această Lume,
 când Iubeşti cu adevărat?

Cuvântul în care ne trezim,
 privind Zorii geloşi,
 că nu pot iubi şi ei,
 sau florile Zâmbetului,
 din colțul gurii de vis a Norilor,
ce-aduc Primăverile în viețile noastre?

Sau poate Ochii Cerului,
 ce-şi deschid ferestrele senine din priviri,
spre a primeni Lumina Divină a Desăvârşirii,
unor suflete,
fericite de Dumnezeu,
să fi aflat Sensul Existenței,
ca fiind Iubire,
a cărei unică Eternitate,
depăşeşte Moartea.

64. ORICE AI FACE

Genunchii obosiți ai Privirilor iscoditoare,
bârfesc la Piața Igrasiei,
de lângă templul sfânt al Adevărului Neştiut.

Unele spun că Cerul,
ar avea buzunarele prea adânci,
săpate în sutanele preoților de Momente,
altele că n-ar fi trebuit invitată Moartea,
la Parastasul Iubirii,
ce tocmai s-ar fi înecat,
de prea multă Încredere,
în Eternitate.

Orice ai face,
nu e îndeajuns de Bine ca să fie Rău,
strigă Existența boschetară,
cerşind trecătorilor,
câteva Naşteri în plus,
neavând cu ce să-şi hrănească Timpul,
luat de suflet încă de la începuturi.

65. Trandafiri Neînțeleşi

Care de Nori pline cu suflete nenăscute,
se înghesuie la porțile Absurdului acestei Lumi,
fiind sigure că transportă Lumină,
pentru ca Istoriile să poată citi noi pagini,
din Marea Creație a Morții.

Potcoavele ruginite şi-au pierdut Norocul,
în cazinoul Existenței,
care a obosit să mai bată atâtea drumuri,
pentru fiecare Destin în parte,
iar caii Iluziei Vieții au rămas nepotcoviți,
rupându-şi copitele murdare ale Pasiunilor,
în țepii trandafirilor neînțeleşi ai Iubirilor.

66. Fiinţă de Lumină Divină

Sicrie de Cer se-ndreaptă tăcute,
însingurate şi părăsite,
spre cimitirele Inimii,
ducând Amintirile,
 unei Ploi de Foc a Iubirii,
 ce a rămas a nimănui,
bântuind grădinile încărunțite,
 ale Sufletelor,
unde nici Iarba Uitării nu mai creşte.

Rămăşaguri de petale moarte,
 puse pe seama Remuşcărilor,
vor să devină aripile Zborului,
peste împlinirea naturii,
 Ființei de Lumină Divină,
fără de zodii, anotimpuri,
sau Moarte,
pe care am pierdut-o,
 poate,
dintotdeauna în noi.

67. Ore de chin

Cenuşa Cuvintelor a devenit,
 esenţa Focului Sacru,
al Cunoaşterii,
din care am plămădit argila olarului,
transformându-l într-un ulcior,
pentru Clipele însetate de Adevăr,
ce spală picioarele Timpului,
care ne-a călcat cu greutatea Nemuririi,
Viaţa,
pentru a fi predată Morţii,
după chipul şi asemănarea ei,
devenind un fel de Dumnezeu,
al Neantului.

Lungi feţe de masă,
politicieni de vază,
rânjesc meschin,
în timp ce aruncă zarurile Sorţii,
noilor ceasuri,
stricate din naştere,
spre a împodobi mâinile bătătorite,
 de muncile Existenţei,
cu noi ore de chin.

68. Opreliști

Roadele Pomului Sacru al Vieții,
au putrezit dinainte de naştere,
rămânînd doar neantul Iluziei Vieții,
în care ne ducem paşii,
ce este dinainte de toate,
adevărata Moarte,
iar Moartea,
Viața pe care n-am avut-o cu adevărat niciodată.

Opreliști reci şi tardive,
născocite de Creația Lui Dumnezeu,
ne împânzesc cu existența,
unui Univers al Conştiinței,
cu o mulțime de Catedrale ale Întrebărilor,
unele frustrate,
altele abătute,
unele chiar perverse,
dar toate,
fără mariajul Răspunsului,
privind Adevărul Absolut.

De ce?

69. La Loteria Desfrâului Politic

Şi Gheaţa Morţii poate răci de noi înşine,
devenind febrilă,
arzându-ne paşii Amintirilor,
cu Ploaia de Foc a Iubirii,
unicul Sens al Existenţei,
motiv pentru care avem nevoie,
mai mare de Moarte decât de Uitare.

Aplauzele isterice ale Renaşterii,
ridică a nu ştiu câta oară Cortina Deznădejdii,
peste capetele Zilelor solitare,
ce joacă de când lumea la Loteria Desfrâului Politic,
ţinută de Sfinţii Părinţi ai Bordelului,
denumit pompos,
Religie.

70. Cimitirul Cuvântului Creației

Bulevarde largi de Zile,
ale dezmoşteniților Sorții,
născuți într-o Lume a Nimănui,
părem statui de ceară furată de Existență,
de la lumânările pentru Parastas,
ale Morții din noi înşine.

Catafalce pline de Iubiri mistuitoare,
stau aşezate în capelele Nimănui,
ce-ar fi putut da Sens atâtor Vieți,
prin Moarte.

Până şi Lacrimile au părăsit,
Cimitirul Cuvântului Creației,
spunând că în loc de A Fost,
îl preferă pe A Deveni,
cucoane bogate în Deşertăciunea Banului.

71. Pe arătură

Plugurile tăriilor ară gradele,
pe gâturile de lebădă ale semnelor de întrebare,
care stau cochete,
cocoțate în paharul spart,
pe cimentul rece al Gândurilor,
pentru a aduce Noroc,
Dezolării, Putrefacției,
Distrugerii şi Regretelor,
atâtor şi atâtor Iluzii ale Vieții,
în drumul lor spre Moarte.

Câmpuri de virgule,
rămase Pârloagă,
par a naufragia într-o derivă a Nimănui,
printre Vorbele Goale,
prostituate de lux,
ale Bordelului Existenței,
aşezate în vitrinele năclăite,
de prafurile Speranțelor,
trase pe nas,
de Remuşcări.

72. Aripile pescăruşilor

Pescăruşii Viselor,
îmbată Orizonturile,
cu aripile albe şi imaculate ale Clipelor,
ce-şi caută disperate vapoarele,
pierdute ale Ochilor de Cer,
închişi pentru totdeauna,
de furtunile destrăbălate şi meschine,
ale Norilor de suflete cernite,
la parastasul unei Iubiri,
pe care n-a cunoscut-o niciodată,
Nimeni.

Doar porturile Întrebărilor,
mai aşteaptă câte o pană,
din Simţirile ce au fost undeva – cândva,
ale unor aripi,
ce nu se vor mai reîntoarce,
Niciodată.

73. LOCOMOTIVA UNUI CUVÂNT

Locomotiva unui Cuvânt,
a fost trasă pe linie Moartă,
în aşteptarea vagoanelor unor Momente,
când recolta de Zâmbete,
va reveni din nou la normal,
fără să intereseze pe Nimeni,
că-i rugineşte Adevărul Absolut,
iar roţile ce erau cândva de foc,
au început să stingă Clipa Eternităţii,
lăsând în locul lor,
doar fumul Dezamăgirii,
ce se îndrepta spre Nicăieri,
în speranţa că va găsi iarăşi,
paşii acelui Cuvânt,
care se numea Iubire,
şi par a fi dispărut,
fără nici urmă,
atât de demult.....

74. MEDICAMENT PENTRU RĂCEALĂ

Ferestrele Cerului îşi şterg
 lacrimile Ploilor de Foc,
de pe faţa Norilor,
lăsând Lumina Divină,
să îmbrăţişeze Lumea unei Eternităţi,
din Inima mea.

Albine jucăuşe şi sprintene,
răsfoiesc cu frenezie,
fiecare floare a Privirii tale,
crescută în Cimitirul Singurătăţii,
unde Moartea devenise cel mai bun sfătuitor,
colectând mierea Zâmbetelor,
crispate şi întrebătoare,
un adevărat medicament,
folosit în caz de răceală sufletească,
a Focurilor din Simţiri.

75. ÎNTRUPAREA ETERNITĂȚII

În Societatea de Consum,
Libertatea este ghetoul Împlinirii,
de unde izvorăsc,
Închisorile Speranțelor,
cu aripile frânte,
ale trădării de propriul Sine.

Doar porțile deschise ale Morții,
pot aduce adevăratul Liber Arbitru,
care să clădească Viața Spirituală,
începând cu Nesfârşitul
şi continuând cu întruparea Eternității,
fără de timpi sau spații,
religii sau catedrale ale Moralei,
doar cu Adevărul Absolut.

76. Aer respirabil

La concertul Viselor,
există doar instrumentele muzicale,
ale Iluziilor Vieții,
dezacordate şi deteriorate,
de către Existență,
prin Liberul Arbitru,
dat spre a şti,
că Viața are limite,
în Moarte.

Se cântă doar aria Înstrăinării de Sine,
până când spectatorii trişti şi debusolați,
îşi caută câte un teritoriu,
unde să se refugieze,
de răceala notelor musicale,
grave şi eronate,
ale Angoasei şi Absurdului,
ce-au devenit aerul respirabil,
al Vremii Vremurilor.

77. Parastase de credite

Conştiinţa a devenit,
 Catedrala Liberului Arbitru,
unde Visele devin,
 Realitatea Iluziei Vieţii,
iar Împlinirile,
 nu mai sunt în Iubiri,
 ci în Mătăniile adresate Sfântului Ban.

Slujbele religiei Băncilor,
 se ţin doar cu uşile Adevărurilor închise,
de lacătele Absurdului şi Dezolării,
din care se încheagă,
noile averi ale Deşertăciunilor,
ce-i vor aduce Morţii,
parastase de credite,
tot mai sofisticate şi mai luxoase,
printre cavourile miliardarilor,
ce-şi etalează bogăţia în cimitire,
devenind cei mai avuţi dintre morţi.

Tipărită la:

